

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Τιμάται γρ. άργ. 2.

Τιμάται γρ. άργ. 2.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 2 Φεβρουαρίου 1892.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτική 'Επιθεώρησις.—'Ηρώνας ὁ Μιμογράφος (κατὰ Θεόδωρον Ράϊναχ).—'Ιστορικὸν καὶ σημασία τῶν λέξεων «'Ελ-
λην, Ρωμαῖος, Γραικός» (κατὰ τὸν μεσαιῶνα). — 'Ελεγείον εἰς
Α. Ραγκαβῆν. — Ποικίλα. — 'Εκδρομὴ εἰς Σικελίαν (σημειώσεις
ἀνταποκριτῶν). — 'Ανὰ τὴν ἐπὶ τὰδε 'Ασίαν (ἐκ Παρισίων εἰς
Τραπεζοῦντα). — 'Η Δευτέρα Μήτηρ (διήγημα).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Τὴν μέριμναν τῶν σπουδαιότερων ἐν Εὐρώπῃ κύ-
κλων ἐπεσπάσαντο κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην αἱ ἐν
ταῖς πλείσταις τῶν εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν καταβυλ-
λόμεναι προσπάθειαι πρὸς τε εἰσαγωγὴν διαφόρων μεταρ-
ρυθμίσεων εἰς τὸν στρατόν, ἀναγκαίων θεωρουμένων
ἐνεκα τῆς ἀμοιβαίας δυσπιστίας τῶν δυνάμεων καὶ τοῦ
φόβου μελλούσης συγκρούσεως, καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν
ἐν τοῖς μεθορίοις φρουρῶν. Γαλλία, Γερμανία, Ρωσία,
Αὐστρουγγαρία καὶ Ἰταλία ἀνθαμιλλῶνται ἐν τῇ ἀνα-
πτύξει τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων καὶ πᾶν καταβάλ-
λουσι σθένος ὅπως μὴ εὐρεθῶσιν ἀνέτοιμοι κατὰ τὴν κρί-
σιν ὥραν καὶ ὅπως ἀναπληρῶσιν πᾶσαν ἑλλειψιν
ἐν τῷ διοργανισμῷ τοῦ στρατοῦ, ἐν τῷ ἐξοπλισμῷ αὐ-
τοῦ, ἐν τοῖς ἐπιτηδείοις. Καὶ ἡ μὲν μεγάλη ἐν Εὐρώπῃ
δημοκρατία, ἀρκοῦντως μεριμνήσασα περὶ τῆς ἀνα-
πτύξεως τῶν κατὰ θάλασσαν δυνάμεων, τῆς διεξαγομέ-
νης ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργοῦ κ. Βαρβεῦ,
οὗ τὸ ὄνομα μεγάλῃν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ναυτικήν,
περὶ πλείστον νῦν ποιεῖται, μεθ' ὅλας τὰς εἰρηνικὰς
προθέσεις αὐτῆς, τὴν μεταρρύθμισιν τῶν κατὰ ἕξιν
δυνάμεων καὶ τὴν ὁχύρωσιν τῶν δυτικῶν αὐτῆς μεθο-
ρίων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανόνων τῆς νεωτέρας πολεμι-
κῆς τέχνης καὶ τῆς νεωτέρας μηχανικῆς, ἥτις ἀπὸ τοῦ
Κριμαϊκοῦ ἰδία πολέμου μεγάλας ἐποίησατο προόδους
διὰ τοῦ μεγίστου τῶν μηχανικῶν τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος
Τοτλέβεν, τοῦ γενναίου τούτου προμάχου τῆς Σεβα-
στοπόλεως καὶ τοῦ πορθητοῦ ἐπικαίρων θέσεων κατὰ
τοὺς τελευταίους πολέμους τῆς μεγάλης τοῦ Βορρᾶ δυνά-

μεως. Οὐδεὶς ἐν Εὐρώπῃ συνετὸς καὶ ἀμερόληπτος δύνα-
ται νὰ ψέξῃ τὴν Γαλλίαν ἐπὶ φιλοπολέμοις τάσεσιν, ἐπὶ
κατακτητικοῖς σχεδίοις παρὰ τὴν παράτασιν τοῦ διὰ τῆς
φραγκφουρτείου συνθήκης θεσπισθέντος καθεστῶτος,
τοῦ δεινῶς πάντοτε τὴν καρδίαν θίγοντος παντὸς φιλο-
πάτριδος Γάλλου, βλέποντος τὰς ἀδελφὰς ἐπαρχίας ὑπὸ
τὸν γερμανικὸν ζυγόν· ἀλλ' αἱ ἐν Γερμανίᾳ διεξαγόμε-
ναι πολεμικαὶ παρασκευαί, αἱ ἐν Ἀλσατίᾳ καὶ Λοθα-
ρηγίᾳ γινόμεναι στρατιωτικαὶ μεταθέσεις καὶ συγκεν-
τρώσεις τῶν σπουδαιότερων σωμάτων τοῦ γερμανικοῦ
στρατοῦ, αἱ σχεδιαζόμεναι νέαι δαπάναι διὰ τε τὸν
στρατόν καὶ τὸ ναυτικὸν δικαίως ἀνησυχοῦσι τοὺς ἐν
Παρισίοις καὶ πιέξουσιν ὅπως μηδενὸς παραμελήσωσιν
ἐν τῇ παρακολουθίᾳ τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐπιτελουμέ-
νων στρατιωτικῶν προόδων, μηδὲ παρίδωσι τὰ ὑπὸ τῆς
ἀνάγκης τῆς τοῦ κράτους ἀμύνης ἐπιβαλλόμενα σοβαρὰ
καθήκοντα. Τοῦτο κάλλιστα καθορῶν ὁ πρωθυπουργὸς
καὶ ὑπουργὸς συνάμα τῶν στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας
ἐγὼ νὰ μὴ ὑπολειφθῇ ἡ πατρίς αὐτοῦ τῆς γείτονος
χώρας τὴν τε στρατιωτικὴν ἀνοργάνωσιν καὶ τὴν ἐνί-
σχυσιν τῶν παραμεθoriῶν φρουρῶν. Ὁ κ. Φρεσινὲ ἐπω-
φελούμενος τὰς ἐν τῇ μηχανικῇ σπουδὰς αὐτοῦ, ἃς
πρῶτον ἐφήρμοσε κατὰ τὰ δεινοπαθήματα τοῦ 1870, ὅτε
τῆς πατρίδος αὐτοῦ σφαιραζούσης ὑπὸ τὸ πέλμα τῶν
γερμανῶν οὐσάρων διωργάνου μετὰ τοῦ μεγάλου φι-
λοπάτριδος, τοῦ ἀοιδίμου Γαμβέτα, τὰ τῆς ἐθνικῆς
ἀμύνης καὶ ἐπειρᾶτο διὰ τῆς ἐρρωμένης ἀντιστάσεως ἐν
ταῖς ἐπαρχίαις νὰ ὑποβοηθήσῃ τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου
Θιέρσου, περιερχομένου τὰς εὐρωπαϊκὰς αὐλὰς καὶ ζη-
τούντος τὴν μεσολάβησιν αὐτῶν ὑπὲρ τῆς τλήμονος χώ-
ρας, πέρυσιν μὲν, ἀρχομένου τοῦ μαΐου, ἐπεσκέπτετο τὰ
Βόσγια καὶ ἐπετήρει τὰ ἐκεῖ ὁχυρώματα, δι' ὧν δύνατῃ
ἔσται ἡ ἀποσόβησις τοῦ κινδύνου εἰσελάσεως, καίπερ
ἐκλιπόντων ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου τούτου τοῦ Εὐ-
γενοῦς Φρειδερίκου καὶ τοῦ Φρειδερίκου Καρόλου, νῦν δὲ
δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας τῶν κοινοβουλευτικῶν δια-
κοπῶν, ἐπισκέπτεται τὰ κατὰ μῆκος τῶν νοτιοανατολι-
κῶν μεθoriῶν ὁχυρώματα καὶ ἰδία τὰ περὶ τὴν Νίκαιαν
τὰ ἀποσβοῦντα τὴν ἐξ Ἰταλίας ἐπιδρομὴν. Ἡ τοῦ κ.
Φρεσινὲ τοιαύτη ἐπιμεμελημένη ἐργασία, ἀπαξ ἔτι τεκ-
μηριοῦσα τὸ λυσitteλὲς τῆς ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν στρα-
τιωτικῶν διαμονῆς αὐτοῦ, καίπερ πολιτικοῦ, ὑποδει-
κνύει ὅτι οἱ ἐν Παρισίοις ἥκιστα καθυστεροῦσι τῶν ὁμό-
ρων κρατῶν καὶ πασῶν ἐν γένει τῶν μεγάλων ἐν Εὐ-
ρώπῃ δυνάμεων ἐν τῷ ἔργῳ τῆς στρατιωτικῆς συντά-

ξεως της χώρας και ἐν τῇ ἀποκρούσει τοῦ κινδύνου ἐπιδρομῆς ἐκ τε Γερμανίας καὶ ἐξ Ἰταλίας.

Ἡ δὲ Γερμανία, βλέπουσα Γαλλίαν καὶ Ρωσίαν περὶ τοῦ στρατοῦ μεριμνῶσας, ἔγνω νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ὥπως μὴ καθυστερήσῃ τῶν δύο τούτων δυνάμεων, αἵτινες, συνησπισμένοι καὶ συνηνωμένοι, δύνανται ν' ἀντιμετωπίσωσι πάντα ἐν Εὐρώπῃ στρατὸν καὶ νὰ διεξαγάγῃσι νικηφόρως τὸ τοῦ Ἀρεως ἔργον. Τοὺς ἐν Βερολίῳ οὐκ ἔα καθεῦδειν τὸ φόβητρον τῶν ἐν Ρωσίᾳ καὶ Γαλλίᾳ μεταρρυθμίσεων, δι' ὧν αὕτη μὲν ἀνωργάνωσε τὸ πυροβολικὸν αὐτῆς καὶ κατέστησεν ἄξιον τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ, ἐκείνη δὲ καταρτίζει μετὰ διετίας ἐτοιμοπόλεμον στρατὸν 4,000,000 καὶ ἐπέκεινα, δυνάμενον μάλιστα, καὶ διὰ τῶν ἐπιταχυνομένων μέσων τῆς συγκοινωνίας, νὰ συγκεντρωθῇ ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος εἰς τὸ ἀπειλούμενον σημεῖον καὶ νὰ μὴ ὑποστῇ τὰ ἀτυχήματα, ὅσα κατὰ τοὺς τελευταίους πολέμους τῆς Ρωσίας παθὼν ἠναγκάζετο νὰ ὑποχωρῇ καὶ νὰ ἐπιζητῇ τὴν ἐπικουρίαν μικροτέρων στρατῶν. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ σύντομος μέριμνα τῶν περὶ τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον ὥπως μνησθῇ τοὺς ἐν Πετρούπολει καὶ Παρισίοις καὶ ἐν αὐτοῖς ἐτι τοῖς γυμνασίοις καὶ μὴ εὐρεθῶσιν, ἐλλείψει ἀποχρῶντος στρατοῦ, ἀπέναντι ἰσχυρῶν πολεμίων, ἔχόντων τοῦ μὲν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ βερολινείου συνεδρίου, ὅπου μετὰ τηλικαύτας θυσίας ἐκάθηντο ἐν τοῖς ἐδωλίοις τοῦ ἐναγομένου, τοῦ δὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἐν Οὐεσθαλία συνθήκης, ἣν ἀνέτρεψεν ἡ ἐν Φραγκφούρτῃ διὰ τῶν σφαλμάτων τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας. Καὶ πρῶτον οἱ ἐν Βερολίῳ διανοοῦνται νὰ εἰσαγάγῃσι διαφόρους μεταρρυθμίσεις εἰς τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς καὶ νὰ πολλαπλασιάσωσι τὸ πυροβολικόν, ὅπερ εὐρίσκεται πολλῶ ὑποδεέστερον τοῦ γαλλικοῦ ἰδία· εἴτα συσκέπονται νὰ ἐνισχύσωσι τὰ κατὰ μῆκος τῶν παραλίων ὀχυρώματα καὶ νὰ πολλαπλασιάσωσι τὰ πολεμικὰ αὐτῶν σκάφη, δι' ἃ καὶ σπουδαῖα αἰτηθήσονται ποσά. Ἀυφοτέρων οἱ περὶ τὸν γερμανὸν μονάρχην θὰ τύχῃσι μὲν ἀλλὰ μετὰ μακρὰς δυσχερείας ἐνεκα τῆς αὐξήσεως μῆνιος τῶν ἐθνοφιλελευθέρων, σκοπούντων ν' ἀντεκδικηθῶσι τὸ περὶ σχολῶν νομοσχέδιον διὰ τῆς σφοδρᾶς ἀντιπολιτεύσεως ἐν τῷ ζητήματι τῶν πιστώσεων τούτων. Τῇ ἀληθείᾳ τὸ νομοσχέδιον τοῦ κ. Ζέδλιτς τοσοῦτον προὔκάλει καὶ προκαλεῖ πάταγον, ὥστε σπουδαιότατοι ἄνδρες, καθηγηταί, ἐπιστήμονες καὶ λοιποί, ἦσαν τὴν φωνὴν ὑπὲρ τῆς ἐλευθέρας ἀγωγῆς καὶ κατέκριναν τὰς διακελεύσεις τοῦ νομοσχεδίου, τὰς ἐκπληρούσας πολλὰς εὐχὰς τῶν καθολικῶν ἐπ' ἐλπίδι ὑποστηρίξεως τούτων ἐν πᾶσι τοῖς ζητήμασιν, ἐν οἷς ἡ κυβέρνησις εὐρεθήσεται μειονοψηφοῦσα· ἰδία τὸ θρησκευτικὸν μέρος τοῦ νομοσχεδίου ἐξῆψε τὴν μῆνιν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἐθνοφιλελευθέρων καὶ μετὰ μεγάλης ὄντως τέχνης ὃ τε καθηγητῆς Δέλδρουχ καὶ ὁ Δάχν ἐπειράθησαν νὰ τεκμηριώσωσιν ὅτι καὶ ἄνευ τῆς θρησκείας δυνατὴ εἶναι ἡ τῆς νεολαίας μόρφωσις ὑπὸ ἠθικὴν ἐποψιν. Ὁ τελευταῖος μάλιστα, προβαίνων ἐπὶ τὸ φιλελευθερώτερον, διέταθῃ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἀπεσκίρτησαν τῆς τοῦ λαοῦ θρησκείας ἀλλ' ἥκιστα ἔπαυσαν ὄντες καὶ μέγιστοι ἠθικολόγοι, κατὰ βάθος ἠθικοί, καὶ ὅτι ἡ τῆς Γερμανίας ἠθικὴ δὲν εἶναι ἀπόροια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἢ τῶν δογμάτων τοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ Καλβίνου, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπόροια τῶν νεωτέρων αὐτῆς φιλοσόφων τοῦ Καντίου, τοῦ Σίλλερ καὶ λοιπῶν. Πρὸ τῆς τοιαύτης σφοδρᾶς πράγματι καταστροφῆς ἐναντίον τοῦ νομοσχεδίου τοῦ κ. Ζέδλιτς οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία

ὅτι ἡ κυβέρνησις εἰς πολλὰς θὰ προσκρούσῃ δυσχερείας καὶ ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς ζητήμασιν, ἐν οἷς ἀπαιτεῖται ἡ τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας ψῆφος καὶ ὅτι θὰ προσπαθῇ νὰ ἐξεύρῃ διέξοδον ἀπὸ τῆς δυσχεροῦς αὐτῆς θέσεως διὰ τοῦ ἐπιχειρήματος τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης, τῆς παρασταθησομένης ὡς λίαν ἐν πολλοῖς χωλαίνουσας καὶ ὡς ἐχούσης χρεῖαν μεγάλων θυσίων καὶ παρ' αὐτῶν ἐτι τῶν ἔχόντων ἀμυδρὰν τῆς φιλοπατρίας ιδέαν.

Ὡσαύτως καὶ ἐν Ρωσίᾳ μεγάλη παρατηρεῖται τάσις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν δυτικῶν μεθόριων καὶ ἰδία τῶν παρὰ τὴν Πρωσίαν ὀχυρῶν πόλεων, ὅπου οὐ μόνον τὸ ἱππικὸν αὐξάνεται, ἀλλὰ καὶ αἱ στρατιωτικαὶ ἀποθῆκαι πληροῦνται παντὸς ἐπιτηδείου. Ἡ περὶ τὴν ὀχύρωσιν τῶν μερῶν τούτων σπουδὴ, πρὸς ἣν δὲν εἶναι ἄσχετος καὶ ἡ προαγγελλομένη μετάβασις τοῦ γερμανοῦ μονάρχου εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς δυτικῆς Πρωσίας, ἡ ἀποσκοπούσα βεβαίως εἰς τὸ ὑπερκαῦσαι τὸν ζῆλον καὶ τὴν φιλοπατρίαν τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ ταῖς τοιαύταις ἐν ταῖς ὁμοῖς ρωσικαῖς πόλεσι προπαρασκευαῖς, τοσοῦτω μᾶλλον δικαιολογεῖται, ὅσῳ ἀπεδείχθη ἐκ τῆς πείρας τῶν νεωτέρων πολέμων ὅτι ἀπαιτεῖται ἰσχυρὰ βάσις ἐνεργείας πρὸς ἐπιτυχὴ διεξαγωγὴν τῶν πολεμικῶν ἐργασιῶν· ταῦτοχρόνως ἐκ τῆς ἀναπτυσσομένης δραστηριότητος ἐν ταῖς μεθορίαις ἐπαρχίαις τῆς Ρωσίας τεκμηριῶνται ὅτι παρὰ τὰς ἐκατέρωθεν καταβαλλομένας προσπάθειας πρὸς πρόληψιν τοῦ πολέμου, μοιραῖος σχεδὸν οὗτος φαίνεται μετὰ τοῦ Τεύτονος καὶ τοῦ Σλαύου συνεπείᾳ τῆς ἐκείνου πρὸς τοῦτον ἀγνώμονος καὶ προκλητικῆς πολιτείας, τῆς ἐνυπαρχούσης ἐν τῇ συσφίγγει τῶν κατὰ τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Γαλλίας συμμαχικῶν δεσμῶν· ἐὰν ἤδη συγκριθῇ ἡ ἐν Ρωσίᾳ σπουδὴ πρὸς τὴν ἐν Γαλλίᾳ, οὐδεμία σχεδὸν ὑπολείπεται ἀμφιβολία ὅτι ἐσφαλμένοι ἐλέγχονται αἱ γνώμαι τοῦ ῥώσου συγγραφέως, ὅστις ἐν σπουδαίῳ μινιαίῳ περιοδικῷ πειράται νὰ ὑποβιβάσῃ τὸ κύρος καὶ τὴν δύναμιν τῆς γαλλορωσικῆς συμπνοίας καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὴν ὡς ἀπορέουσαν οὐχὶ ἐκ λόγων ὑψίστης πολιτικῆς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξ ἰδιοτελῶν συμφερόντων, καθ' ἃ ἡ μὲν Ρωσία ἐπιδιώκει τὴν μετὰ τῆς μεγάλης ἐν Εὐρώπῃ Δημοκρατίας σύμπραξιν ἐπὶ χρηματικοῖς σκοποῖς, αὕτη δὲ ὀρμᾶται ἐκ τῆς ιδέας τοῦ ἐκμεταλλεῦσθαι τὴν ρωσικὴν ἐπικουρίαν πρὸς ἀνάκτησιν τῶν ἀποσπασθεισῶν ἐπαρχιῶν.

Τὰς παρασκευὰς δὲ τῶν περὶ αὐτῶν κρατῶν βλέπουσα καὶ ἡ κυβέρνησις τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ, ἔγνω μὴδαμῶς νὰ καθυστερήσῃ τούτων καὶ ἐν τῇ περὶ τοῦ στρατοῦ μερίμνῃ ἀγωνίζεται νὰ εὕρῃ ὅποιον τὸ καταλληλότερον πρόσωπον, ὅπερ δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν ἐν πολέμῳ, ὃν τρόπον ἔχει ταύτην ἐν Ρωσίᾳ ὁ γενικὸς διοικτῆς τῆς Βαρσοβίας στρατηγὸς Γοῦρκος, ὁ τοσοῦτον ἐκπτώων τοὺς ἐν Βιέννῃ καὶ Πέστη καὶ ποιῶν αὐτοὺς τρέμειν, ὥστε ἀενάως οὗτοι βλέπουν τὸν περιώνυμον τοῦτον στρατηγόν, τὸν ὄντως ἐφάμιλλον τοῦ Διέβιτς Ζαβαλκάνσκη, ὅτε μὲν μετατιθέμενον εἰς ἑτέραν θέσιν, ὅτε δὲ προσκαλούμενον εἰς Πετρούπολιν καὶ ὅτε πάλιν παραιτούμενον. Τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ Ἰταλία ἀγωνίζεται ἐνεκα τῶν ἐν Γαλλίᾳ διεξαγομένων πολεμικῶν προπαρασκευῶν καὶ τῶν ἐν Νικαίᾳ ὀχυρωμάτων νὰ ἐνισχύσῃ τὰ βορειοδυτικὰ μεθόρια αὐτῆς καὶ νὰ πράξῃ ὅ,τι πράττει ἐν Σικελίᾳ πρὸς περιφρούρησιν τῆς νήσου ἀπὸ τῶν ἐκ ταῖς ἀφρικανικαῖς ἀκταῖς ἀνεγειρομένων ἐπάλξεων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν γάλλου ἀξιωματικοῦ ἐν γαλλικαῖς κτίσεσιν. Ταῦτοχρόνως ὅμως καὶ τὸ τῆς ἀμοιβαιότητος καθῆκον ἐπιβάλλει τὴν ἐξ ἴσου πρὸς

τὰς συμμάχους δυνάμεις μέριμναν ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως τῶν πολεμικῶν δυνάμεων τῆς χερσονήσου, ἃς ἥκιστα εὐνοϊκῶς ἔκριναν οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ γερμανικοῦ ἐπιτελείου, οἱ συνοδεύσαντες τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον κατὰ τὴν πρὸς τὸν σύμμαχον αὐτοῦ, τὸν βασιλέα Οὐμβέρτον, ἐπίσκεψιν.

Τοιοῦτον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ τὴν κοινὴν ἐν Εὐρώπῃ γνώμην ἐπασχολοῦν ζήτημα κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν τὰ ἐσωτερικὰ πράγματα ἀντικατέστησαν εὐρέως τὰ πρὸς τὴν γενικὴν πολιτικὴν σχετιζόμενα. Τῇ ἀληθείᾳ, αἱ ἐν τοῖς διαφόροις κράτεσιν ἐσωτερικαὶ περιπλοκαὶ προσέλαβον μεγάλην σπουδαιότητα, ἐν ἄλλοις μὲν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων, ἐν ἄλλοις δὲ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν φυλετικῶν ὀργανισμῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν ἀναμνήσεων. Ἐν Ἀγγλίᾳ π. χ., ὅπου τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἐκπρύχθη καὶ ἡ ἐναρξὶς τῶν ἐργασιῶν τοῦ κοινοβουλίου, τὸ ἐργατικὸν ζήτημα προσλαμβάνει βαθμυδὸν σοβαρωτέρας διαστάσεις καὶ οἱ τῆς κυβερνήσεως ἀντίπαλοι διανοοῦνται νὰ δημοσιεύσωσιν ἐπὶ ταῖς γενικαῖς ἐκλογαῖς προκηρύξεις, ἐδραζομένας κυρίως ἐπὶ τοῦ ἰρλανδικοῦ ζητήματος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατικοῦ. Τοῦτο προβλέπων καὶ ὁ μαρκήσιος Σαλισβουρῆς ἐμερίμνησε νὰ παρεντεθῇ εἰς τὸν ἐναρκτήριον βασιλικὸν λόγον καὶ περικοπὴ περὶ τῶν ἐργατῶν, ἐξασφαλιζομένων κατὰ τῶν ἐπερχομένων κατὰ τὴν ἐργασίαν δυστυχημάτων· ἀμφίβολον ὅμως ὅτι θὰ τύχῃ ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ τῆς αὐτῆς πλειονοψηφίας καὶ ἐν τῇ κάτω βουλῇ, ἥς καὶ ἐν τῇ τῶν λόρδων κατὰ τὴν ἐπιψήφισιν τῆς εἰς τὸν βασιλικὸν λόγον ἀπαντήσεως. Ὡσαύτως καὶ ἐν Ἰταλίᾳ τὸ ἐργατικὸν ζήτημα, λίαν ἀνησυχεῖ τοῖς περὶ τὸν μαρκήσιον Ρουδίνην, βλέποντα ἐνθεν μὲν ἐκλιπόντα ἕνα τῶν σπουδαιότερων σκαπανέων τῆς γερμανοῖταλτικῆς συμμαχίας, τὸν κόμηντα Δελωναί, πρεσβευτὴν ἐν Βερολίνῳ καὶ γνωστὸν τοῖς Ἕλλησιν ἐκ τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ βασιλείου, εἰς τὴν ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτεύουσῃ συνελθοῦσαν συνδιάσκεψιν κατὰ ἰούνιον τοῦ 1880 διὰ τὰ ἑλληνοτουρκικὰ μεθόρια, ἐνθεν δὲ ἐπιτεινόμενον τὸ κατὰ τῆς τριπλῆς συμμαχίας ρεῦμα καὶ τέλος δεινυμένην τὴν κατάστασιν τῶν ἐργατῶν, ὧν ἐξ χιλιάδων καὶ πλέον ἀπειλοῦσι ταραχὰς καὶ διοργανοῦσι διαδηλώσεις, ἂν μὴ ἐγκαιρὸς ληφθῇ περὶ αὐτῶν μέριμνα. Ἐν Γαλλίᾳ τὸ οἰκονομικὸν ὡσαύτως ζήτημα κρατεῖ ἀνησυχούς τοὺς περὶ τὸν κ. Καρνῶ, οὐχὶ ὅμως τόσον ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν ἐργατῶν ὅσον ὑπὸ τὴν τῶν ἐμπόρων, βλέπόντων ἑαυτοὺς εἰς δεινὴν περιαγομένων θέσιν συνεπείᾳ τοῦ προστατευτικοῦ συστήματος, τοῦ τοσοῦτον ἀνησυχούντος τοὺς γάλλους ὑπουργούς, ὥστε σκέψῃς γίνεται περὶ ἐνάρξεως διαπραγματεύσεων ἐμπορικῶν μετὰ τῆς Ἑλβετίας, ἀποκλινοῦσης νῦν καὶ πάλιν ὑπὲρ τῆς Γαλλίας ἕνεκα τῶν ὑπερβολικῶν ἀξιώσεων τῆς Ἰταλίας ἐν ταῖς πρὸς τὴν Ὁμοσπονδίαν διαπραγματεύσεσι, καὶ μετὰ τῆς Ἰσπανίας, ἥτις οὐ μόνον ἀπεκίρηνε πᾶσαν τάσιν πρὸς προσχώρησιν εἰς τὸν ἐμπορικὸν σύνδεσμον τῶν κρατῶν τῆς μέσης Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ ἐπιμόνως σχεδὸν αἰτεῖ τὴν ἀνασύνδεσιν τῶν μετὰ τῆς γείτονος Δημοκρατίας τελωνειακῶν σχέσεων. Ἐν Αὐστρίᾳ ὁ φυλετικὸς ὀργανισμὸς τοσαύτας προσλαμβάνει διαστάσεις, ὥστε οἱ ἐν Γαλικίᾳ Ρουθῆνοι, παραδειγματιζόμενοι ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς πάλιν τῶν Βονιμῶν, τὸ διαζύγιον ἐκίρυσαν κατὰ τῶν Πολωνῶν καὶ ζητοῦσι νῦν παραχωρήσεις, περιαγοῦσας εἰς δυσχερὴ θέσιν τὸν κόμηντα Τάαφε, ἀγνοοῦντα τίνι τῶν δύο στοιχείων νὰ εὐαρεστήσῃ. Ὡσαύτως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν, ἐξ ὧν ἀπέρρευ-

σεν ἡ νέα οὐγγρικὴ ἀντιπροσωπεία, ἡ ἀρξαμένη τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς τῷ προσεχεῖ σαββάτῳ, ἀνησυχεῖ τὸν πρωθυπουργὸν τοῦ βασιλείου τοῦ ἀγίου Στεφάνου, ἔχοντα τὴν πλειονοψηφίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ πάλιν, ἀλλὰ καὶ μέλλοντα νὰ προσκρούσῃ κατ' οὐ μικρῶν δυσχερειῶν ἕνεκα τῶν ἀποχωρήσεων τοῦ φιλελευθέρου κόμματος.

Ἐκ τῶν τοῦ Αἵμου κρατῶν ἡ Σερβία εὑρῆται καὶ πάλιν ἐν ταῖς παραμοναῖς ὑπουργικῆς κρίσεως ἕνεκα τοῦ ἐν τῇ Σκουπτσίνῃ ἀνακινηθέντος ζητήματος τῆς βασιλομάντορος, ἡ Ρουμανία διατελεῖ ἐν πλήρει ἐκλογικῇ πάλῃ, ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς χθὲς καὶ ληγουσῇ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν δι' ἀμφοτέρας τὰς βουλὰς, ἡ δ' Ἑλλάς εὑρῆται ἐν δεινῇ οἰκονομικῇ καταστάσει, τῶν ἐπιτετραμμένων τὰ τῆς διακυβερνήσεως τοῦ βασιλείου μεριμνώντων μᾶλλον περὶ τοῦ ζητήματος τῆς εἰς δίκην παραπομπῆς τοῦ κ. Τρικούπη ἢ περὶ τῶν ληπτέων μέτρων πρὸς πρόληψιν μείζονος ὑποτιμῆσεως τοῦ χαρτονομίσματος.

ΗΡΩΝΔΑΣ Ο ΜΙΜΟΓΡΑΦΟΣ.

ΚΑΤΑ ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΡΑ-ΙΝΑΧ.

Ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς τοῦ Νεολόγου ἐβδομαδιαίας ἐπιθεωρήσεως ἐποιησάμεθα διὰ βραχέων μυθίαν τοῦ ἑλλenos ποιητοῦ Ἡρώδα ἢ Ἡρώδα, οὗ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ σχεδὸν μόνον πέποιθε γνωστὸν ὄντος, ἀνεκαλύφθησαν ὅρι τι ποιήματα. Ὁ διαπρεπὴς ἑλληνιστὴς Θεόδωρος Ραϊνὰχ ἐν τῇ τῶν Παρισίων **Ἐπιθεωρήσει τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν** δημοσιεύει πλήρη περὶ τοῦ ποιητοῦ μελέτην, ἔχουσαν ὁδε :

Γνωστὸν ὅτι οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν **μῦθων** διέκρινον μικράς τινας διαλογικὰς συνθέσεις, στεγνυμένας δραματικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀναπαριστώσας δὲ σκηνὰς τοῦ πραγματικοῦ βίου, ἰδίᾳ δὲ τοῦ ἰδιωτικοῦ. Ὁ τοῦ εἶδους τούτου εὐρέτης, ὁ πιθανὸς καὶ εἰς τὴν πρώτην τελειότητα προαγαγὼν αὐτό, ἦν ὁ Συρακούσιος Σώφρων, σύγχρονος τῷ Εὐριπίδῃ. Ἐγραψεν εἰς ἔρρυθμον πεζὸν λόγον, ὡς καὶ ὁ υἱὸς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ Ξεναρχος· ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τῆς ἀλεξανδρειανῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ μῦμος ἀνεκτίσθη τὴν προτέραν ὑπόληψιν, ὁ Θεόκριτος συνετίθει ἐν ἑξαμέτροις στίχοις τὸ Β' καὶ ΙΕ' εἰδυλίων αὐτοῦ· ἡ **Φαρμοκεύτρια** καὶ αἱ **Συρακούσiai**, ἀμφοτέρω κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Σώφρωνος, εἶναι ὄντως ἀληθεῖς μῦμοι, τὰ μόνω μέχρι τοῦδε γνωστὰ ἡμῖν δείγματα τοῦ εἶδους τούτου.

Ὁ ἑξάμετρος ἀρμόζει κάλλιον τῇ διηγήσει καὶ τῇ περιγραφῇ ἢ ὁ οἰκιακὸς διάλογος· κατὰ τὴν ὀρθοτάτην παρατήρησιν τοῦ Ἀριστοτέλους ἡ γλῶσσα τῆς συνδιαλέξεως ἐμφανίζει πράγματι πλείονα ἱαμβικῶν στίχων ἀποσπάσματα ἢ ῥάκη ἑξαμέτρων. Ποιητὴς τις λοιπὸν, οὐ μέχρι τοῦδε — καὶ νῦν ἐτι! — μόνον τὸ ὄνομα εἶναι γνωστὸν, Ἡρώδας μὲν κατὰ τινας, Ἡρώνας δὲ κατ' ἄλλους, καλῶς ἐνεπνεύσθη, ὅτε ἐφαντάσθη νὰ ἐφαρμόσῃ ἐπὶ τοῦ μῦμου οὐχὶ τὸν τρίμετρον τῆς κωμῆδος ἱαμβικόν, ἀλλὰ τρίμετρον τοῦ αὐτοῦ γένους, τὸν **ὀκάξοντα** τρίμετρον, ἐπινοηθέντα ὑπὸ τοῦ σατυρικοῦ ποιητοῦ Ἰπλὼνακτος. Ὁ στίχος οὗτος, παραποιηθεὶς τοδοῦτον ὅδον καὶ ὁ εὐρέτης αὐτοῦ, ἀπώλεσε προϊόντος τοῦ χρόνου τὸν πικρὸν ἐκείνου καὶ σκωπτικὸν χαρακτῆρα, ὃς διέκρινεν αὐτὸν ἐν ἀρχῇ. Κατὰ τὴν ἀλεξανδρειανὴν καὶ ρωμαϊκὴν ἐποχὴν ἀπέβη ὁ τετριμμένος τύπος τῶν πλείστων στιχουργικῶν παιδιῶν, περὶ ἃς ἡσυχολοῦντο οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ποιηταὶ ἢ ἄπλοὶ τῆς ποιήσεως ἑρασταί· γνωστὸν ὅτι οἱ μῦθοι τοῦ Βαθρόβου καὶ πρὸ αὐτοῦ οἱ τοῦ Καλλιμάχου ἦσαν γεγραμμένοι ἐν τῷ μέτρῳ τούτῳ, ὅτι δὲ τοῦτο ἐγένετο ὁ πρόγονος τοῦ δωδεκασυλλάβου πολιτικοῦ στίχου τῶν Βυζαντινῶν.